

מ"ת 59848/11/16 - מדינת ישראל נגד ל ז

בית משפט השלום בקריות

מ"ת 59848-11-16 מדינת ישראל נ' ז(עציר)
תיק חיצוני:

בפני כבוד השופט ד"ר שלמה מיכאל ארדמן
מבקשים מדינת ישראל
נגד
משיבים ל ז (עציר)

החלטה

בפני בקשה למעצר עד תום ההליכים של המשיב על פי סעיף 21 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: "חוק המעצרים").

לאחר שעיינתי בראיות שבתיק החקירה, ובטענות הצדדים בפני, נחה דעתי כי יש לעצור את המשיב עד תום ההליכים נגדו. להלן נימוקי.

ענייננו בכתב אישום בו מואשם המשיב (להלן: "המשיב" או "הנאשם") כי ביום 19.11.16 סמוך לשעה 22:35 בשעה ששהה ברכב בדרך עכו באיזור קרית מוצקין, פצע המשיב את המתלונן ב ז שהינו אחיו (להלן: "ב") באמצעות שבר זכוכית, עמו נכנס לרכב וגרם לו חתך עמוק בלחי ימין. נוכח האמור מואשם המשיב בעבירות של פציעה, ופציעה וחבלה בנסיבות מחמירות על פי סעיפים 334 ו-335(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

כידוע קיימים 3 תנאים מצטברים לקבלת בקשה למעצר עד תום ההליכים. הראשון הוא קיומן של ראיות לכאורה להוכחת האשמה. השני הוא קיומה של עילת מעצר והשלישי הוא העדר חלופת מעצר שתעין את עילת המעצר. אדון בהתקיימותם של כל אחד מהתנאים בנפרד.

א. קיומן של ראיות לכאורה:

כידוע על פי ההלכה הידועה בעניין בש"פ 8087/95 **זאדה נ' מדינת ישראל**, פ"ד נ (2) 133, המבחן לקיומן של ראיות לכאורה הינו אך ורק השאלה, האם יש בחומר הגולמי של ראיות התביעה כדי לשמש סיכוי סביר לפוטנציאל הרשעה (ראה עוד: בש"פ 10234/08 **אבולקיעאן נ' מדינת ישראל** [ניתן ביום 14.2.2008]; בש"פ 6245/10 **רובי מרקוס נ' מדינת ישראל** [ניתן ביום 21.9.2010]; בש"פ 826/08 **קיאל קשאש נ' מדינת ישראל** [ניתן ביום 14.2.2008]). לעניין זה נפסק כי על מנת לכרסם כרסום של ממש בפוטנציאל הראייתי הגלום בשלב הלכאורי, אין די בהצבעה על סתירות בדברי העדים אלא צריך להראות שהסתירות גלויות על פניהן ומקעקעות את גרסת התביעה, עד כדי כך שאין

ליתן לה כל יסוד או אמון (ראה: בש"פ 352/11 **איאסי ברי נ' מדינת ישראל** [ניתן ביום 25.1.2011]).

עיון בחומר הראיות בפני מלמד, כפי שנראה מיד, כי לגרסת התביעה יסוד מוצק בראיות, וניתן אף להצביע על אמרות שונות של הנאשם עצמו התומכות בגרסת התביעה ומפריכות את גרסתו הוא.

ראשית אציין כי גרסת התביעה נתמכת הן בגרסת קורבן העבירה - ב והן בעדות עד נוסף ששהה ברכב - העד מלקאמו סיום. עדים אלה הכחישו את גרסת הנאשם, כי הותקף על ידי אחיו ב טרם הפציעה, בדרך של חניקה. הם גם הכחישו את טענת הנאשם כי הותקף בעצמו ע"י ב בשבר בקבוק. עיון זהיר מלמד כי גרסת הנאשם אינה מתיישבת עם עדותו הוא ועדות השוטרת מעיין נחמני עליה מבקש הוא להתבסס.

ראשית, יש לציין כי הנאשם שתק לראשונה בחקירתו. עובדה זו כשלעצמה משמשת חיזוק לראיות התביעה בשאלת הראיות לכאורה (ראה למשל: בש"פ 1947/09 **מדינת ישראל נ' לוי** [ניתן ביום 9.3.2009]). כעת אצביע על כך כי עדותו של הנאשם במשטרה תומכת בגרסת ב והעד סיום וסותרת את גרסתו הוא. לשם כך יש לעמוד ראשית על גרסת ב וגרסת העד סיום:

לגרסת ב וסיום במשטרה, כעולה הן מהעדויות והן מהעימותים שנערכו (ראה: מסמכים מא, סח, 3ב, 3ג, 4א בתיק החקירה), האחים והעד סיום שהו באירוע חתונה. לאור מריבה פיסית של הנאשם עם שוהים אחרים באירוע, בה אף יתכן שהנאשם אף נשרט בצווארו (ראה מסמך 3ג), ומפחד פן יסתבך הנאשם לקחו אותו סיום וב לרכב באמתלה כי הם צריכים להביא ציוד, ובדרך סיפר לו ב כי אין בדעתם להחזירו לאירוע. הנאשם התעצבן, שלף שבר זכוכית שהיה עמו, ולא היה באותו קודם לכן, וחתך את ב בלחיו. הרכב עצר וכשטיפלו הנהג וסיום בב על המדרכה ליד דלת הרכב, אמר לעברו הנאשם "מגיע לך עוד פעם אני דוקר אותך". בשלב זה לקח ב מהרכב בקבוק בירה, שבר אותו וניסה לפגוע בנאשם אך לא הצליח להגיע אליו, כי הנאשם ברח. בשלב זה הגיעה השוטרת מעיין רחמני שראתה את סיום הארוע והזעיקה את המשטרה. יש לציין כי העובדה שלא היה שבר בקבוק ברכב נתמכת גם בעדותו של הנהג וורטאו גרמאו.

מעדותו של הנאשם במשטרה מודה הוא כי באירוע החתונה אכן רב עם אנשים, וכדבריו בעמ' 4 שורה 84 למסמך 5ב: "אני רבתי עם אנשים אבל כולם רבו עם אנשים". עובדה זו תומכת בגרסת ב, שככל שנגרמה לנאשם שריטה בצוואר היא נגרמה במריבה זו ולא ממאבק כביכול ברכב. גם גרסת הנאשם כי תפס שבר בקבוק, וביהאנו למעשה "נתקל" בו תוך כדי נסיון נגיחה בו, לבד מהעובדה שאינה נתמכת בגרסת העדים ברכב, היא גם אינה מתיישבת עם עדותם שלא היו שברי בקבוקים ברכב, ומכך שעסקינן בחתך עמוק וארוך בלחיו של ב. עוד עולה מעדותו עצמו כי אירוע הבקבוק שהותקף בו כביכול על ידי ב, היה אכן לאחר מכן, וממילא לא יכול לשמש טענה להגנה עצמית, שכן לעדותו הוא קרה האירוע רק לאחר שהרכב עצר וביקשו לטפל בב והשכיבו אותו בצד כדי לעצור את הדם, וכדברי הנאשם בעמ' 3 שורה 71: "ולמה השוטרת שהיתה בתחנה חיכתה לאוטובוס למשמרת לפה, לא אמרה שהוא רדף אחרי עם בקבוק שבור באמצע כביש". ניתן איפוא לראות שבין אם כטענת הסנגור על פי עדותה הראשונה של השוטרת (שלאחר מכן בעדותה השניה העידה כי רק הסיקה שהבקבוק פגע בראש) נפגע הנאשם בבקבוק בראשו, הדבר היה לאחר עצירת הרכב, היינו עובדה זו לא יכולה לשמש הצדקה לאירוע הפגיעה בב קודם לכן.

הנה כי כן, גרסת התביעה הינה מוצקה, לא נסתרה, ואף נתמכת באמרות מסויימות של הנאשם עצמו. די בכך כדי לשכנעני כי יסוד הראיות לכאורה הוכח כדבעי.

בנסיבות האמורות גם ברור שאין כל מקום לטענה של אפליה בהתנהלות המשטרה כלפי המשיב, מול התנהגותה כלפי ב. אכן, על המבקשת אסור לנקוט באיפה ואיפה מול שני חשודים, ועקרון השוויון אכן רלבנטי כשיקול בשאלת המעצר, אלא שכאשר יש הבדל בין שני חשודים בשאלת המסוכנות או בשאלת הראיות לכאורה, יש הצדקה להבחין ביניהם (ראה: בש"פ 5443/03 **לובאני נ' מדינת ישראל** [ניתן ביום 26.6.2003]). מהראיות שאספה המשטרה קיימות עדויות התומכות בגרסת ב אך לא קיימות ראיות התומכות בגרסת הנאשם. ממילא אין להלין על המבקשת שלא הגישה כתב אישום כנגד ב ולא ביקשה לעוצרו. בשולי הדברים יש גם להדגיש, כי גם אילו היה מוכח שהמבקשת "טעתה" אין בכך כדי להצדיק בהכרח שחרור, מאחר ואין מתקנים טעות בטעות. כאשר עסקינן בעבירת אלימות חמורה המציבה סיכון של ממש לציבור, האינטרס הציבורי גובר על עקרונות אחרים ובהם גם עקרון השוויון (ראה: בש"פ 2468/94 **בהג'את נ' מדינת ישראל** [ניתן ביום 6.5.1994]; בש"פ 767/13 **גוסלן נ' מדינת ישראל** [ניתן ביום 7.2.13]; בש"פ 8101/16 **אלסאנע נ' מדינת ישראל** [ניתן ביום 16.11.16]).

ב. שאלת עילת המעצר וחלופת המעצר:

אין ספק כי במקרה שלפנינו מתקיימת חזקת מסוכנות סטוטורית על פי סעיף 21(א)(1)(ג)(4) לחוק המעצרים, בשל שימוש בנשק קר. מקרים מעין אלה מצדיקים מעצר עד תום ההליכים (ראה למשל: בש"פ 4135/08 **דראושה נ' מדינת ישראל** [ניתן ביום 18.5.2008]; בש"פ 6802/07 **כליל נ' מדינת ישראל** [ניתן ביום 27.8.2007]; בש"פ 5046/05 **בהא קאסם נ' מדינת ישראל** [ניתן ביום 23.6.2005]). הפסיקה גם קובעת כי במקרים בהם מדובר בעבירה שארעה תוך התפרצות זעם בלתי נשלט אין מקום לחלופת מעצר שכן חלופת מעצר תלויה תמיד ברצונו הטוב של הנאשם, ועל כן אינה אפקטיבית במקרה כזה (ראה: בש"פ 5273/99 **פלוני נ' מדינת ישראל** [ניתן ביום 18.9.1999]). במקרה שלפנינו מעדויות העדים עולה התפרצות זעם כזו, ואף איום של הנאשם בעת האירוע כי יפגע שוב בב, דבר שגרם לב לרדוף אחריו עם שבר בקבוק. לא זו בלבד, אלא שהן מעדות ב (ראה מסמך 3ב עמ' 2 שורה 8) והן מעדות עד נוסף דילבדיל ז (מסמך 7) עולה כי אין מדובר בתקיפה ראשונה אלימה של ב ע"י הנאשם, וכבר במקרה קודם לפני כחדשיים הותקף ב ע"י הנאשם שחתך את אוזנו, ואף הוצא נגדו צו הרחקה. בנסיבות האמורות, כאשר אין עסקינן בתקיפה חד פעמית, אלא בסכסוך מתמשך המתבטא ע"י הנאשם באלימות פיסית קיצונית, לא ניתן לאיין את מסוכנותו בחלופת מעצר. די בהקשר זה לצטט מעדותו של העד דילבדיל ז (מסמך 7) כדלקמן:

"אני אמרתי לו שיגיש אליו הרחקה, אני אף פעם לא הייתי במשטרה הכוונה שלא יהיה באיזור זה פעם שניה שקרה ל תוקף אותו פעם שלישית אני לא רוצה לעמוד בהלוויה שלו אז אמרת לו שירחיקו אותו"
ובהמשך:

"אני ממליץ של לא יהיה פה כי ב לא יכול להתרחק אני לא רוצה שיהרגו אחד את השני"

דומה שהדברים מדברים בעד עצמם.

גם לאחר ששקלתי ובחנתי את מקבילית הכוחות בין הראיות לכאורה ועילת המעצר נחה געתי כי אין מקום לחלופת מעצר בתיק זה (השווה: בש"פ 2349/16 **הדר לב נ' מדינת ישראל** [ניתן ביום 9.5.2016]).

החלטתי גם שלא לשלוח את הנאשם לתסקיר מעצר וזאת מן הסיבות הבאות. הצעתי בדיון בטרם קראתי את תיק

החקירה במלואו לשלוח את הנאשם לתסקיר מעצר. הסנגור סירב בטענה כי אין ראיות לכאורה ובטענה כי תסקיר מעצר הכנתו אורכת זמן רב. אכן, אני מקבל את טענת הסנגור כי אין מקום להפריד את הדיון ולבקש תסקיר מעצר בטרם קביעת ראיות לכאורה ויש לדון בכל השאלות בצוותא חדא (ראה: בש"פ 5467/16 **לירז רז נ' מדינת ישראל** [ניתן ביום 14.7.2016]). דא עקא, שמדובר בשטר ושוברו בציוד. משלוח לתסקיר מעצר מצריך בקשה של הסנגור ואין בית המשפט בדרך כלל פועל מיוזמתו בעניין זה (ראה: בש"פ 5828/06 **אבו דלו נ' מדינת ישראל** [ניתן ביום 30.7.2006]; עמ"ת (חי') 5026-01-09 **חמאם ג'אבר נ' מדינת ישראל** [ניתן ביום 14.1.2009]). קל וחומר כאשר הסנגור מתנגד להוצאת תסקיר מעצר. בנסיבות האמורות, ברור שחזקת המסוכנות הסטטוטורית לא נסתרה. על כך יש להוסיף, שלאור הסכנה המוחשית לשלומו של המתלונן ב בתיק זה, גם השתכנעתי שאין מקום לשחרורו של הנאשם לחלופת מעצר, ועל כן אין מקום להוצאת תסקיר גם לגופו של עניין. אכן, על פי ההלכה הפסוקה, במקרים בהם ברור שחלופת מעצר אינה מתאימה, אין לבקש תסקיר מעצר (ראה: בש"פ 25/15 **עלי יונס נ' מדינת ישראל** [ניתן ביום 15.1.2015]; בש"פ 6313/10 **סיף אל דין בישר נ' מדינת ישראל** [ניתן ביום 13.9.2010]; בש"פ 2649/11 **יוסף עוואדה נ' מדינת ישראל** [ניתן ביום 14.4.2011]; בש"פ 1937/16 **פלוני נ' מדינת ישראל** [ניתן ביום 20.3.2016]).

סוף דבר, אני מורה על מעצרו של המשיב עד תום ההליך הפלילי נגדו.

ניתנה היום, כ"ט חשוון תשע"ז, 30 נובמבר 2016, במעמד הצדדים עו"ד קנטר מטעם המבקשת והנאשם בעצמו ובא כוחו עו"ד רן שחם מהסנגוריה הציבורית.